

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Iulie (Cuptor)
nr. 7 (103) / 2025

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tăbărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Vârsta iubirii

Citiți în pagina 1

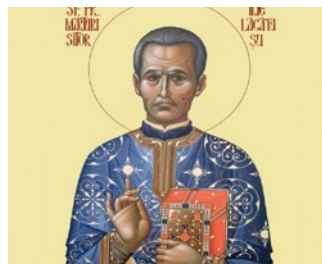
Binecuvântarea de a avea un
loc de muncă

Citiți în pagina 4

Cuptorul suferinței

Citiți în pagina 6

Sfântul Preot Mărturisitor Ilie
Lăcătușu

Citiți în pagina 14

Biserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 40. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

Dragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

*„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiaș
Îți dă pricepere și minte.”*

Colectivul de redacție

Vârsta iubirii

Cu voia Domnului, ne regăsim și de această dată pe „frecvențele” adevăratei credințe, rugând pe bunul Dumnezeu să trimită peste noi binecuvântarea Duhului Sfânt pentru pace, bună înțelegere și sporire duhovnicească.

Chiar dacă „fierbințeala” lui „Cuptor” ne moleșește trupul, și aici nu mă refer doar la oameni, ci la toate viețuitoarele, m-am oprit pentru o clipă privind la două vrăbiuțe care se jucau în răcoarea dimineții. Poate că doar se jucau ori poate își făceau planuri pentru acea zi sau poate își exprimau iubirea reciprocă, nu știu...dar, instant, gândul mi-a plecat spre faptul că, în timp ce noi ne plângem de orice nu este după voia noastră, necuvântătoarele își alocă timp și găsesc puterea de a se bucura de ziua pe care Dumnezeu le-a dăruit-o.

Cât de frumos este să te bucuri cu inima de ceea ce ai primit în dar de la Dumnezeu și să împărtășești tot din inimă darul primit, cu cel de lângă tine! Cât timp priveam vrăbiuțele, pe lângă mine a trecut încet un cuplu în vârstă, mergând la pas, agale, în tăcere, ținându-se de mână. El, un bărbat înalt, ușor aplecat de spate, cu o pălărie albă; ea, mult mai scundă, cu părul de un alb imaculat, ținând în mână dreaptă o poșetă mică, asortată cu pălăria soțului. Privind la vârstnicul cuplu și întorcându-mi privirea către vrăbiuțele zglobii, am simțit instant că iubirea face parte din natura ființei vii și că aceasta apare odată cu zorile vieții și ne încălzește inimile până la ultima suflare.

Dragii mei, nu cred că există lucru și cuvânt mai firesc și mai frumos ca verbul „a iubi”, căci iubirea înseamnă bunătate, pace, jertfă și viață la superlativ, pentru că din iubire ne-a creat Dumnezeu și ne desăvârșim în iubire. Cât de frumos! Poate că nu aș fi așternut pe hârtie aceste gânduri, dacă bucuria pe care tocmai v-am descris-o nu ar fi fost umbrită de un grup de tineri care, trecând pe lângă mine, au început să facă glume pe seama celor doi bătrâni.

Dacă într-un articol trecut am vorbit despre „vârsta bucuriei”, acum simt nevoia de a completa cumva acel articol, pentru că bucuria și iubirea sunt strâns legate între ele. Din respect, nu voi relata cele auzite; menționez doar că ținta ironiilor era faptul că doi oameni trecuți demult de-a doua tinerețe „îndrăzneau” să se țină de mână pe stradă. Personal, cred că cei doi bătrâni trăiau o stare de fericire pe care mulți dintre cei tineri nu pot să o înțeleagă. Dacă aș încerca să definesc „starea de fericire”,

aș spune că este acel moment când omul a simțit că iubirea sa se oglindește și în cealaltă jumătate a lui. Spun aceasta pentru că știu că în spatele fiecărei fapte pe care-o facem, există un gând sau un sentiment.

Cu părere de rău, am constatat că mulți dintre noi se comportă după cum au văzut în „familia modernă” sau după anturaj, iar puțini sunt cei care se comportă după cum le dictează inima. Adevărul despre viața noastră duhovnicească, despre ceea ce este înlăuntrul nostru, se oglindește în comportamentul față de aproapele. Felul în care îl văd pe aproapele meu este consecința trăirii în Domnul Hristos sau în mine însumi.

Ca sa fiu mai clar: dacă trăiești în Domnul Hristos, atunci sunt încărcat cu iubire, iar dacă privesc către mine, sunt încărcat de egoism. Oare este greșit să iubești atunci când ești trecut de „coama dealului”? Sau iubirea este apanajul celor tineri? Deși de cele mai multe ori judecăm lumea după mintea noastră, cândva vom conștientiza că răul pe care l-am considerat ca fiind rău, nu a fost rău, tot așa, binele nu a fost bine.

Există oare o vârstă (optimă) a iubirii? Cu voia Domnului, ne naștem din iubire, trăim în iubire alături de jumătatea hărăzită și la vremea cuvenită ne stingem sub privirile și lacrimile celor care ne-au iubit, care ne-au prețuit adevărata valoare și care ne-au fost alături până la ultima suflare. Deci, iubirea are vârstă? Eu cred că nu.

Mi-a plăcut modul în care Domnul Hristos S-a adresat învățătorului de lege care încerca să-L ispitească, întrebându-L: „Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?”, dar Domnul Hristos i-a răspuns tot printr-o întrebare: „Ce este scris în lege? Cum citești?”, iar el, răspunzând, a zis: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată puterea ta și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Luca 10, 25-27).

Iar inima-mi spune: Oare eu îl iubesc pe aproapele meu ca pe mine însumi? Oare sunt eu în stare să mă jertfesc și să port flacăra iubirii necondiționat până la ultima suflare? Să respect jurământul pe care l-am făcut cu lacrimi în ochi la Sfânta cununie?

În faptul că unii dintre noi au ales să respecte jurământul iubirii stă mărturie textul pe care vreau să vi-l pun la inimă, text pe care l-am copiat cu mulți ani în urmă din revista „Formula As” și care a fost scris de d-na Florentina Scurtu, pentru cititorii fideli ai revistei sus-numite.

„Era o dimineață aglomerată la cabinet când, în jurul orei 08:30, intră un domn în vârstă cu palma mâinii stângi bandajată. Îmi spune că este grăbit și că are o întâlnire fixată pentru ora 10:00. L-am invitat să se așeze știind că avea să mai treacă cel puțin o jumătate de oră până să apară medicul. Îl observ cu câtă nerăbdare își privește ceasul la fiecare minut care trece. Între timp, îi desfac bandajul să văd despre ce este vorba. Escoriația nu părea a fi așa de gravă. În așteptarea medicului,

mă decid să-i dezinfectez rana și mă lansez într-o mică conversație.

Îl întreb cât de urgentă este întâlnirea pe care o are și dacă nu preferă să aștepte sosirea medicului pentru stabilirea unui tratament adecvat. Îmi răspunde că trebuie să meargă neapărat la sanatoriu, așa cum face de multă vreme, ca să se întâlnească cu soția. Din politete, îl întreb de sănătatea soției. Senin, bătrânul domn îmi spune că soția, bolnavă de Alzheimer, stă la sanatoriu sub o atentă observație de ceva vreme. Gândindu-mă că într-un moment de luciditate soția putea fi agitată, de întârzierea lui, mă grăbesc să-i tratez rana. În acest timp, bătrânul îmi explică faptul că ea, de fapt, nu conștientizează unde este.

Atunci întreb mirată: Dumneavoastră vă duceți zilnic la ea?

Cu privirea în pământ, cu oarecare tristețe, îmi răspunde: Da. Uneori nici nu mai știe cine sunt eu... Dumnezeu mi-a dăruit-o... Nu pot să o părăsesc acum.

L-am pansat în tăcere...nici nu știu cât timp a trecut. Am rămas fără cuvinte și un fior m-a străbătut în timp ce îl priveam. Mi-am înghițit lacrimile, spunându-mi în sinea mea că așa este dragostea, asta este ceea ce-mi doresc de la viață. Căci, în fond, aceasta este iubirea adevărată!"

Dragii mei, de la primele clipe de viață am iubit (inconștient) și am fost iubiți. Din iubire se naște viața. Nu-i așa? Când am crescut am început să iubim (prin gesturi simple) părinții, colegii de grădiniță și să legăm prietenii la diferite niveluri. În adolescență și în perioada de după, am început să experimentăm trăiri emoționale, diferite de cele din copilărie, care tot din iubire ne-au adus alături de partenerul de viață în fața Sfântului Altar. Cu trecerea timpului, din iubirea noastră am ajuns să oferim iubire copiilor noștri, iar mai apoi nepoților. Iar când iarna vieții s-a așternut peste noi, am ales să păstrăm iubirea, amintindu-ne că doar ea ne-a adus până în acel moment, ne-a întărit în momente grele și ne-a călăuzit viața spre înțelegere și bună viațuire. „A iubi” înseamnă a accepta ceea ce a fost, ceea ce va fi și ceea ce încă nu s-a întâmplat. Nu poți să iubești fără să te rogi, fără să ai contact viu cu Dumnezeu, căci după cum spunea Sfântul Isaac Sirul: „Iubirea se naște din rugăciune”. Deci, care este vârsta iubirii?

Ceea ce nu înțelegeau tinerii de la începutul articolului este faptul că cei doi bătrâni se țineau de mână nu pentru iubirea firească a trupurilor, nici pentru că doreau să arate lumii că ei se iubesc, ci pentru că iubirea care i-a unit cândva a creat o legătură indestructibilă peste vreme, o punte care unește două suflete în viața de aici, dar și în cea viitoare. Să ne rugăm Domnului să ajungem asemenea lor și să ne aducem aminte întotdeauna că, acolo unde există iubire, acolo există și binecuvântarea lui Dumnezeu!

Har și bucurie.

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Binecuvântarea de a avea un loc de muncă

V-am mai povestit cum, atunci când m-am rugat pentru un loc de muncă, prin milostivirea lui Dumnezeu și a sfinților ale căror acatiste le-am citit, am primit o mare binecuvântare, aceea de a fi angajată cu destul de mare ușurință, într-un loc în care, cel puțin pentru început, m-am simțit foarte-foarte bine.

Am găsit o gazdă foarte bună și credincioasă, am învățat ușor și m-am adaptat imediat, lucrând repede și bine, spre surprinderea mea și m-am integrat cât de cât în noul colectiv.

Însă, ce s-a întâmplat între timp? De ce nu mă simt la fel ca înainte?

La un moment dat, fiind diferite tensiuni printre colegii care erau supărați „pe sistem”, pe faptul că de fiecare dată când urmează să ni se încheie contractele de muncă aflăm abia în ultima zi dacă ele se vor prelungi, am căutat răspuns la întrebările de mai sus. Molipsindu-mă și eu de această deznădejde care plutea în jurul meu, mi-am creat o listă cu avantaje pe care le am de când sunt angajată, pentru a privi situația din altă perspectivă, cea optimistă.

Unele dintre cele pe care le-am notat sunt: mă descurc în ceea ce lucrez și mă adaptez rapid când este de învățat ceva nou, salariul este acceptabil pentru nevoile pe care le am în prezent și reușesc din el să fac și câte o donație din când în când, am beneficiat de vouchere de vacanță și de zilele libere naționale, încât am putut călători și participa la cele mai importante slujbe ale bisericii, am reușit să creez prietenii cu colege care m-au înțeles și m-au acceptat așa cum sunt, petrec timp cu mama două zile pe săptămână și totodată am celelalte zile pentru a citi sau a mă deconecta, pot merge în pelerinaje, mă pot bucura de concerte de muzică folk, pot participa la cursuri pe subiecte importante pentru mine, îl am aproape pe Sfântul Ioan cel Nou, reușesc să ajung în Iași de cel puțin 4 ori pe an pentru a mă spovedi la părintele meu duhovnic și a primi căldură și sfaturi bune de la el și de la cei dragi din parohia mea de suflet (și de la Sfânta Parascheva), am suficient timp încât să vă pot împărtăși lunar câteva gânduri și să corectez textele revistei noastre, iar lista poate continua.

Cum aş putea să nu fiu recunoscătoare pentru toate cele care mi-au fost oferite? Iartă-mă, Doamne!

A avea un loc de muncă, în ziua de azi, nu e atât o necesitate, cât și o oportunitate, pentru că ne poate ajuta să cunoaștem oameni diferiți, să învățăm să lucrăm cu noi înșine, să fim mai buni și să facem binele în mediul în care Dumnezeu ne-a călăuzit pașii.

Am avut multe momente în care m-am gândit că poate locul meu era în Iași sau altundeva, dar apoi am realizat că nu am ajuns aici întâmplător, nici prin dorința mea 100%, ci prin rugăciunile către Dumnezeu și Sfinții care îmi sunt atât de buni prieteni. Cum să mă fi trimis ei aici, dacă nu spre bucuria mea, pentru că mă iubesc atât de mult și îmi doresc să-mi facă atât de mult bine?

Într-adevăr, este alegerea mea cât de mult vreau să profit de acest timp binecuvântat care mi-a fost dat, de acești oameni și de aceste ocazii de a lucra spre mântuirea mea și a celorlalți. Știu că voi da socoteală la judecată pentru fiecare decizie și de aceea mă rog să mă lumineze Dumnezeu de fiecare dată.

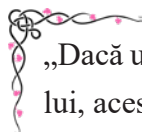
Unii încă deznădăjduiesc și urăsc locul în care se află, din cauza insuficienței banilor sau a respectului pe care-l primesc, alții și-ar dori din tot sufletul să reușească să se angajeze undeva să-și poată întreține familia, căutând, luptând, făcând multe sacrificii, mulți nici nu vor să lucreze fiind stăpâniți de felurite patimi, iar puțini reușesc să se folosească de ceea ce au primit și oferă și altora din bucuria lor. Să ne rugăm pentru toți acești oameni, pentru că fiecare are nevoie de rugăciunile noastre!

Dacă avem cunoscători care se află în diferite situații grele, să-i ajutăm cum putem, chiar și cu o îmbrățișare încurajatoare. Dacă suntem chiar noi într-un impas, în primul rând, să conștientizăm că toate sunt de la Dumnezeu. El nu ne vrea mârniți și nici nemulțumiți. Nu merităm nimic și totuși ni le dăruiește pe toate din marea Lui dragoste. Iar, în al doilea rând, să ne amintim de bunătatea Lui, să căutăm nădejde la El, cu genunchii plecați în fața candeliei, să nu ocolim bisericile și oamenii care au fost trimiși să ne fie călăuze și să nu uităm nici de Sfântul Înger Păzitor, Sfântul Ocrotitor, Sfinții 9 Mucenici din Cizic, Sfântul Mina, Sfântul Nectarie, Sfântul Efrem și Sfânta Xenia, care sunt doar unii dintre grabnicii ajutoratori în găsirea unui loc de muncă!

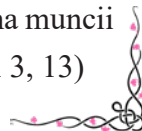
Slavă Domnului pentru toate!

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Fotografie realizată de Ioana Sanciu

„Dacă un om mănâncă și bea și trăiește bine de pe urma muncii lui, acesta este un dar de la Dumnezeu.” (Ecclesiastul 3, 13)

Cuptorul suferinței

Cu mila Domnului și a Maicii Prealăudate, am ajuns, dragii mei, și în a doua lună de vară, mai precis în luna lui cuptor, cum mai este denumită popular luna iulie – o lună estivală plină de ieșiri la grătare, excursii și concedii, dar, din păcate, săracă în credință.

Așa cum sugerează și titlul, m-am gândit ca în acest număr al revistei noastre să vorbim despre boala secolului în care viețuim: suferința. Vom încerca să dezbatem cauzele și efectele afundării în această stare, precum și soluția ieșirii din ea.

Sunt convins că fiecare dintre noi, din cauza greutăților și necazurilor vieții, s-a simțit măcar o dată ca într-un cuptor în care nu mai avea aer, scăpare sau ieșire, neștiind ce să mai facă.

Cu siguranță că da, întrucât Însuși Mântuitorul nostru, Iisus Hristos, a spus: „În lume necazuri veți avea, dar îndrăzniți! Eu am biruit lumea.”.

Dacă vom analiza, dragilor, aceste cuvinte pline de profunzime ale Domnului Hristos, vom vedea că El ne avertizează că viața noastră pământească nu va fi ușoară. Însă, tot El ne dă și soluția: îndrăzneala. Dar nu o îndrăzneală obraznică, dură, ci o îndrăzneală născută din credință, din gânduri pozitive, din speranță.

Deseori, în slujbe, preoții fac apel la pace și la așezare launtrică. Și atunci apare întrebarea: de ce unii preferă să se complacă în suferință și neliniști? De ce preferăm să ne chinuim, să ne luăm osândă și să rămânem în această stare pe care, de cele mai

multe ori, noi înșine o generăm?

Este adevărat că sunt momente în viață când simțim suferință dată de boală, de pierderea cuiva drag sau, pur și simplu, de micile griji cotidiene, generate de această lume globalizată și inumană, în care cei mai tari supraviețuiesc, iar cei mai slabi adesea pier.

Biblia vorbește despre un cuptor adevărat – cel în care au fost aruncați cei trei tineri, pentru că nu s-au închinat unui idol. Era un foc atât de puternic, încât îi ardea pe toți cei ce erau acolo. Și totuși, cei trei tineri au transformat văpaia în rouă, deoarece erau ocrotiți de o putere mai mare.

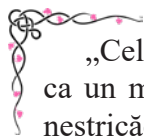
Așa și noi, când suntem în focul suferinței, nu suntem singuri. Poate că nu-L vedem pe Hristos cu ochii trupești, dar El este acolo. Intră cu noi în foc, ca să ne întărească, să ne păzească, să ne curățească.

Așadar, fraților, să nu deznădăjduim! Să nu ne lăsăm descurajați! Să nu credem că Dumnezeu ne-a părăsit! El este cu noi mereu, mai ales în necazuri și suferințe. Și, deși nu ne dăm seama, tocmai acestea ne întăresc în credință și ne fac mai buni. Așa cum bine știm, fără suferință nu ajungem la bucurie. Important este să nu rămânem în această stare, învinuind pe toți pentru nereușitele noastre, ci să căutăm ieșirea, care este în Hristos Dumnezeu.

În încheiere, vă doresc să aveți parte de multă liniște, pace și gânduri bune. Și, foarte important, să nu ne lăsăm biruiți de patimi și gânduri fataliste, ci să luptăm cu ele, având ca arme: credința, nădejdea, rugăciunea, postul și speranța.

Al vostru nevrednic frate întru credință,

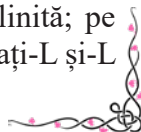
Gabriel Luca, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

„Cel ce a izbăvit pe tineri din cuptor, făcându-Se om, pătimește ca un muritor; și prin patimă pe cel muritor îl îmbracă în podoaba nestricăciunii, Cel unul binecuvântat, Dumnezeuul părinților noștri, și preaslăvit.”

„N-au slujit făpturii înțelepții lui Dumnezeu, fără numai Făcătorului; ci groaza focului bărbătește călcându-o, se bucurau cântând: Prealăudate, Dumnezeul părinților noștri, bine ești cuvântat.”

„Pe tinerii cei binecredicioși în cuptor, nașterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit; atunci fiind închipuită, iar acum plinită; pe toată lumea ridică să-Ți cânte Ție: Pe Domnul lucrurile lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.” (Cântările 7-8 din Catavasii)

Piatra Înălțării Domnului

Pe locul Înălțării Domnului, Sfânta Elena, mama Sfântului Împărat Constantin cel Mare, a construit, în secolul al IV-lea, un mic Altar în formă de rotundă, cunoscut sub denumirea de „Imbomon”. Din punct de vedere etimologic, termenul vine din limba greacă, fiind o combinație a prefixului

„en-” (sau „em-”), ce înseamnă „în” sau „pe” și a substantivului „bomōs” (βωμός), care se traduce prin „platformă”, „pedestal” sau, mai ales, „Altar” sau „loc de jertfă”. Astfel, termenul descrie atât poziția geografică dominantă a capelei, cât și semnificația sa duhovnicească, fiind ca un punct de legătură între Cer și pământ.

În apropiere, a mai fost ridicată o altă Biserică închinată slăvitului praznic al Înălțării Domnului, numită „Biserica Eleonului”. Din nefericire, în anul 614, aceste sfinte lăcașuri au fost distruse de invazia perșilor. Mai târziu, egumenul Modest a refăcut Altarul Bisericii Înălțării, dar și această lucrare a fost năruită de musulmani. Ulterior, cruciații au construit din nou Biserica, de această dată cu un plan arhitectural octogonal. Cu îngăduința lui Dumnezeu, din secolul al XIX-lea, locul sfânt se află sub administrare musulmană, dar rămâne deschis închinării tuturor celor care vin cu evlavie să cinstească taina Înălțării Mântuitorului.

Elementul central al acestei capele, care atrage anual sute de mii de pelerini din întreaga lume, este o lespede din piatră pe care se poate observa o amprență. Conform tradiției, aceasta este urma tălpii drepte a Mântuitorului, imprimată în piatră în momentul Înălțării Sale la Ceruri. Această urmă reprezintă o mărturie fizică, tangibilă, a prezenței lui Hristos pe pământ și a momentului în care El a părăsit lumea materială pentru a Se întoarce la Tatăl. Deși sursele nu specifică tipul exact de piatră (precum calcar, gresie etc.), având în vedere geologia regiunii Ierusalimului și a Muntelui Măslinilor, este foarte probabil să fie vorba despre o piatră calcaroasă, specifică zonei. Calcarul este o rocă sedimentară comună în Țara Sfântă, adesea de culoare deschisă, care poate varia de la alb la crem sau chiar spre nuanțe gălbui, în funcție de impurități.

Interesant este faptul că piatra care păstra imprimată urma tălpii stângi a Mântuitorului a fost dusă în Evul Mediu la Moscheea Al-Aqsa, lucru care reflectă importanța evenimentului petrecut pe Muntele Măslinilor chiar și pentru musulmani, care recunosc și ei Înălțarea lui Hristos, deși aceasta nu este menționată explicit în Coran.

În urma unui pelerinaj pe care l-a făcut în Țara Sfântă, Arhimandritul Ioanichie Bălan, unul dintre cei mai cunoscuți autori de literatură duhovnicească românească, a așternut pe hârtie impresiile, rugăciunile și trăirile sufletești pe care le-a avut în locurile unde a pășit Domnul. Astfel a luat naștere volumul „Pelerinaj la Mormântul Domnului”, o mărturie duhovnicească legată de locurile prin care a pășit Domnul nostru Iisus Hristos. Printre locurile descrise se numără și Muntele Măslinilor, unde se află piatra cu urma tălpii Mântuitorului: „În interiorul rotondei se vede la mijloc o piatră albă, mare cam de 70×50 cm, protejată de sticlă. Este piatra de pe care S-a înălțat Hristos la cer. Cădem în genunchi, facem trei metanii, ne rugăm și o sărutăm. Piatră sfântă și binecuvântată, cum poate nu este alta în Țara Sfântă! Se disting pe ea urmele picioarelor lui Hristos. Sfânta Tradiție ne spune că acestea sunt urmele picioarelor Domnului, care s-au imprimat în piatră, când Mântuitorul S-a înălțat la Tatăl”.

Așadar, urma tălpii lui Hristos de pe Muntele Măslinilor reprezintă una dintre cele mai prețioase mărturii materiale ale prezenței Mântuitorului în lumea noastră și ale Înălțării Sale la Ceruri. Pentru credinciosul ortodox, existența acestei urme sfinte nu reprezintă un simplu act de curiozitate istorică sau arheologică, ci o experiență duhovnicească înaltă, prilej de meditație asupra tainei Întrupării și Înălțării Domnului.

În contextul lumii contemporane, marcate de secularizare și de pierderea sensului duhovnicesc al existenței, astfel de mărturii tangibile ale prezenței lui Dumnezeu în istorie capătă o importanță deosebită. Ele ne reamintesc că credința creștină nu se bazează pe mituri sau pe speculații filozofice, ci pe evenimente istorice concrete, pe întâlnirea reală dintre Dumnezeu și om în persoana lui Iisus Hristos.

Să ne rugăm ca, prin mijlocirea tuturor Sfinților și prin Harul lui Dumnezeu, să putem și noi să urmăm calea deschisă de Hristos prin Înălțarea Sa, înălțându-ne mintea și inima către realitățile cerești și trăind într-o nădejde veșnică, în iubire față de Dumnezeu și de aproapele, cu dor nestins după Împărăția cea cerească!

Sursa: www.blog.bizanticons.ro

Câteva gânduri pentru o viață frumoasă

Viața nu trebuie să fie o cursă contra cronometru, un ecou al așteptărilor celorlalți sau o competiție cu tine însuși. Uneori, liniștea nu se găsește în lucruri mari, ci în mici alegeri zilnice, făcute cu intenție și atenție.

Respiră adânc. Nu doar când simți că nu mai poți, ci de-a lungul întregii zile. Lasă aerul să-ți amintească că ești aici, acum, viu, întreg, prezent. Eliberează spațiul din jurul tău.

Renunță la obiectele „pentru orice eventualitate” și creează loc pentru simplitate, claritate și libertate. Evită bârfa. E o povară care nu-ți aparține. Îți consumă energia și te ține departe de pacea pe care o cauți. Familiarizează-te cu tăcerea.

Acolo unde nu mai este zgomot, sufletul îmbobocește în tine. Recunoaște când greșești, nu ca pe o umilință, ci ca pe un act de curaj și maturitate. Înțelege, ascultă, învață. Mulțumește des. Nu doar din politete, ci cu recunoștință sinceră. Cuvintele simple pot schimba o zi, poate chiar și o viață.

Redu timpul petrecut pe rețele sociale. Nu e nevoie ca toți să vadă că bei cafeaua în tihnă la Starbucks. Regăsirea propriului ritm interior primează.

Caută pasiuni fără ecrane. Mâinile tale pot crea, ochii tăi pot contempla, mintea ta poate visa și fără tehnologie.

Iartă. Nu pentru ceilalți, ci pentru tine. Nu pentru a uita, ci pentru a nu mai purta povara.

Limitează plângerile rostite. Nu pentru că emoțiile tale nu contează, ci pentru că viața e mai frumoasă atunci când îți antrenezi ochii să vadă și binele.

Râzi de tine. Cu blândețe, nu cu ironie. Umorel e un act de eliberare.

Hrănește-ți corpul cu grijă, ca pe o formă de iubire zilnică.

Urmează ceea ce te face să te simți confortabil, nu ce este „în trend”. Adevărata eleganță e autentică.

Ieși în natură cât de des poți. Acolo vei găsi echilibrul pe care orașele îl uită.

Pune fericirea pe listă, nu ca pe un premiu, ci ca pe o prioritate. Bucuria este o formă de inteligență.

Fă din viața ta o liturghie, o sărbătoare spre care îngerii să privească cu dor.

Autor: Preot Ioan Bădiliță

Strofe pentru suflet

Sfânta Înălțare

Ai coborât din cer o vreme,
Apoi din nou în cer Te-ai dus,
Lăsând în lacrimi ucenicii
Ce n-ar fi vrut să Te întorci
Acolo sus...

I-ai întristat cu Răstignirea,
I-ai bucurat cu Învierea,
I-ai amărât cu Înălțarea,
Dar astfel Ți-au văzut puterea!

Urcai încet spre înălțime,
Înveșmântându-Te în nori
Și binecuvântând pământul,
Îi promiteai că într-o zi
O să cobori...

Venind, ai cucerit pământul
Și-acum cărare prin văzduh
Tu Îți croiai, urcând în grabă;
Ardeai de dor să Îl trimiți
Pe Sfântul Duh!

Și ai șezut în toată slava
Pe tronul Tău dumnezeiesc.
De-atunci, oriunde-ar fi în lume,
Toți cei ce-Ți poartă Sfântul Nume
Te preaslăvesc!

Autor: Preot Sorin Croitoru

Eu, Doamne

Eu, Doamne, nu mai pot îngenunchea,
Mi-am tot strivit genunchii de podele
Și m-am rugat, și lacrimile mele
Au tot udat, curgând, icoana Ta.

Am tot venit, sperând să mă auzi,
Duminica, și-n orice sărbătoare,
Și am simțit că sufletul mă doare
Și-obrajii mei, bătrânii, au fost uzi.

Am tot cerut un semn, ce să-mi arate
Că ești acolo-n cer, cum am știut,
Și, poate, uneori, fără a fi vrut,
M-am îndoit de cerurile toate.

Dar am crezut în Tine, întotdeauna,
Și-n ajutorul Tău, și-n tot ce-i sfânt,
Nu ți-am ieșit, vreodată, din cuvânt
Și, Doamne, n-am ales, nicicând,
minciuna.

Și astăzi, Doamne, vin să Te-ntâlnesc,
Stau drept în fața Ta, la judecată,
Mă iartă de păcatul lumii, Tată!
Să pot, la dreapta Ta, să m-odihnesc.

Autor: Sorin Poclitaru

Credința pentru copiii de toate vârstele

Sabia și coroana

Demult, un mare împărat a vrut să încerce înțelepciunea copilului său, moștenitorul tronului și a așezat pe o masă coroana și sabia lui. Chemându-și fiul, i-a cerut să se gândească bine și să aleagă ce îi este mai de folos în viață. Băiatul a ales sabia.

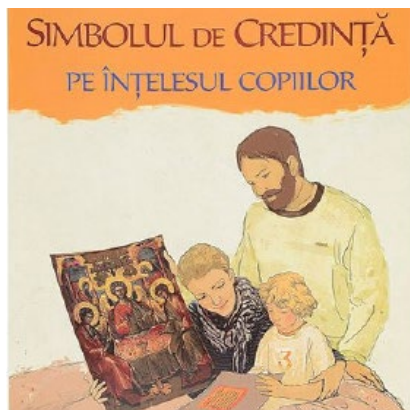
- De ce tocmai sabia? L-a întrebat regele.
- Pentru că, prin sabie, pot câștiga și păstra coroana.

- Așa este, fiul meu, ai făcut o alegere bună.

Însă, ține minte: la fel este și calea pe care trebuie să o urmeze fiecare om, fie el rege sau țăran de rând: Calea Crucii, a jertfei, a dăruirii de sine. Crucea este singura armă pe care o poți folosi în viață, în războiul de toată vremea, războiul cu diavolul, cu ispitele, cu neputința și cu tine însuși. Credința înseamnă luptă. Tu ai sabia prin care poți cuceri și păstra coroana, însă Crucea o avem cu toții și numai prin ea putem primi și păstra Cerul în sufletele noastre. Să nu uiți asta, fiul meu!

„Calea lui Hristos este Crucea de fiecare zi. Nimeni nu s-a urcat vreodată la cer prin comoditate.” (Sfântul Isaac Sirul)

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Copilul și preotul

Mergând prin parohia sa, un preot l-a auzit pe un copil vorbind urât cu prietenii săi de joacă și înjurând. Oprindu-se, l-a întrebat:

- Dacă cineva ar vorbi în limba engleză, ce ai crede despre el?
- Că este un englez, a răspuns băiețelul.
- Dar dacă cineva ar vorbi în limba spaniolă?
- Ar fi un spaniol, desigur.
- Nu crezi că este la fel și cu cel care vorbește „limba” lui Dumnezeu? Un creștin spune doar lucruri frumoase și folositoare. De la omul rău, dimpotrivă, nu auzi decât vorbe urâte, înjurături și minciuni. Cum este sufletul omului, așa sunt

și vorbele sale.

Fii atent ce spui, fiindcă, mai devreme sau mai târziu, vei ajunge între cei a căror limbă o vorbești! Poți ajunge între păcătoși și diavoli sau între îngeri și sfinți.

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Cine-i drept înaintea Domnului?

Demult, un om l-a întrebat pe un bătrân călugăr:

- Părinte, cine-i drept înaintea lui Dumnezeu? Am auzit povestindu-se despre o mare minune: un om care putea să zboare, să se înalțe singur în văzduh. Este acesta semn că-i drept înaintea lui Dumnezeu, asemenea sfinților?

- Nu, fiule, nici vorbă!

- Dar, am auzit povestindu-se și despre un om ce putea să meargă pe apă. Este acesta drept înaintea lui Dumnezeu?

- Nici acesta.

- Dar atunci, cine este drept?

- Este cel ce-și duce viața liniștit, în credință și în frică de Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca noi să zburăm, atunci ne-ar fi dat aripi.

Rostul nostru este de a fi buni creștini. Pentru a fi sfânt nu trebuie să te înalți în văzduh cu trupul; doar sufletul să ți se înalțe spre cer prin rugăciuni și fapte bune. Nici nu trebuie să mergi pe ape; dar sufletul tău să rămână mereu deasupra păcatelor și să nu se afunde în ele. Doar așa, cu un suflet curat, poți avea o viață curată. Doar așa, te poți chema bun creștin și poți spera în mântuire. Cel drept se va cunoaște, astfel, după viața sa liniștită și după traiul cumpătat. Iar acel om va fi drept și înaintea oamenilor și înaintea lui Dumnezeu.

„Îi cinstim pe sfinți, imitându-i.” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Sfântul Preot Mărturisitor Ilie Lăcătușu (22 Iulie)

S-a născut pe 6 decembrie 1909, în satul Crăpăturile, județul Vâlcea, din părinți binecredincioși. Și-a dorit de mic copil să-I slujească lui Dumnezeu și astfel, în 1934, a absolvit Facultatea de Teologie din București.

A primit hirotonia în preot la 1 septembrie 1934, pe seama parohiei Osica de Jos, județul Olt. A slujit în această biserică până în luna noiembrie 1934, când a fost trimis în satul Buicești, tot din județul Olt. Sfântul slujea neîncetat în biserică și în familie.

Începând cu anul 1942, Sfântul Preot Mărturisitor Ilie Lăcătușu a fost trimis ca preot misionar peste Nistru, în Odessa și județul Ribnița. În următorul an, părintele s-a întors acasă, la soție și copii.

Sfântul Preot Mărturisitor Ilie Lăcătușu a fost arestat în anul 1952 și dus în județul Constanța, la coloniile Galeș și Peninsula. În 1954 a fost eliberat, iar din 1959 până în 1964 a fost arestat și condamnat la muncă silnică în Deltă, la Periprava, unde l-a întâlnit pe părintele Iustin Pârvu. Acolo s-au petrecut fapte demne de viețile sfinților.

După ce a fost eliberat, s-a stabilit forțat la Bolintin, unde a lucrat ca zidar. Între anii 1965-1970, Sfântul Preot Mărturisitor Ilie Lăcătușu a slujit într-o parohie din județul Teleorman, iar în 1970 a fost transferat în județul Ilfov, la Cucuruz, unde, în ianuarie 1978, a fost pensionat.

Suferințele din timpul vieții i-au afectat foarte mult sănătatea și din acest motiv și-a petrecut sfârșitul vieții în spital. A trecut la cele veșnice exact la 22 iulie 1983.

Pe 28 septembrie 1998, la înmormântarea soției părintelui Ilie, cei prezenți s-au aflat în fața unui fapt neașteptat: trupul sfântului era neputrezit, uscat și plăcut mirositor.

Sursa: www.doxologia.ro

Sfântul Valentin (30 Iulie)

In fiecare an, la data de 30 iulie, Biserica Ortodoxă Română face pomenirea unui ales apologet al valorilor moralei creștine. Este vorba de Sfântul Sfințit Mucenic Valentin, episcopul Umbriei. Martirizat la Roma în a doua jumătate a secolului al treilea, el a rămas în conștiința Bisericii lui Hristos ca vindecător al celor bolnavi și sfânt al iubirii creștine și al familiei. Viața Sfântului Sfințit Mucenic Valentin ne introduce în atmosfera primelor trei secole de creștinism, o perioadă tristă a Bisericii, un răstimp al persecuțiilor și al prigoanei împotriva creștinilor, în care au înflorit și s-au manifestat martirii, adică cei care L-au mărturisit pe Mântuitorul Hristos cu prețul vieții lor.

Sfântul Valentin s-a născut în jurul anului 175, în localitatea romană Interamna (astăzi localitatea Terni, din regiunea Umbria, Italia). A fost hirotonit preot de către Sfântul Felician de Foligno. Datorită vieții sale virtuozose, Valentin a fost ales Episcop de Interamna, fiind hirotonit de către papa Victor I, în anul 197.

Remarcabil propovăduitor al Cuvântului lui Dumnezeu, făcător de minuni și vindecător, Sfântul Valentin a fost foarte iubit de către toți credincioșii săi. Mai mult, datorită credinței sale puternice și a bogatei activități taumaturgice, episcopul a convertit la creștinism importanți dregători romani. Printre minunile săvârșite de mucenic amintim vindecarea fratelui tribunului roman Frontanus de o boală foarte grea; tămăduirea lui Cherimon, fiul vestitului filosof roman Craton, eveniment în urma căruia s-au botezat Craton și întreaga familie a acestuia, împreună cu trei tineri filosofi care au devenit ucenicii Sfântului Valentin: Procul, Efiv și Apolonie.

Trăind într-o perioadă a persecuțiilor împotriva creștinilor – este vorba de domnia împăratului Marcus Aurelius – Sfântul Valentin a fost arestat, torturat și decapitat la Roma, la vârsta de aproape o sută de ani, din ordinul prefectului Placid Furius. Împreună cu Valentin au primit sfârșitul mucenicesc și ucenicii acestuia: Procul, Efiv și Apolonie, în anul 273. Cinstitele trupuri ale celor patru martiri au fost aduse și îngropate în cetatea Interamna, în glas de rugăciune al poporului dreptcredincios.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Calendar creștin ortodox - Iulie 2025

- 1 M †) Sf. Ier. Leontie de la Rădăuți; Sf. Mc. doctori fără de arginți, Cosma și Damian
- 2 M † Aducerea veșmântului Născătoarei de Dumnezeu în Vlaherne;
†) Sf. Voievod Ștefan cel Mare; Sf. Ier. Ioan Maximovici
- 3 J Sf. Mc. Iachint; Sf. Anatolie, Patriarhul Constantinopolului
- 4 V Sf. Andrei, Arhiep. Cretei; Sf. Cuv. Marta
- 5 S † Cuv. Atanasie Atonitul; Cuv. Mc. Ciprian
- 6 D Cuv. Sisoe cel Mare; Sf. Mc. Lucia; Sf. Mc. Arhip și Filimon

Duminica a IV-a după Rusalii (Vindecarea slugii sutașului); Ap. Romani VI, 18-23; Ev. Matei VIII, 5-13; glas 3, voscr. 4

- 7 L †) Sf. M. Mc. Chiriachi; Cuv. Toma din Maleon și Acachie
- 8 M Sf. Mc. Epictet și Astion monahul; Sf. M. Mc. Procopie
- 9 M † Cinstirea Sf. Icoane a Maicii Domnului Îndrumătoarea de la Mănăstirea Neamț;
Sf. Sfințit Mc. Pangratie, episcopul Tavromeniei
- 10 J Sf. 45 de Mc. din Nicopolea Armeniei; Sf. Mc. Apolonie, Vianor și Siluan
- 11 V Sf. M. Mc. Eufimia; Sf. Olga, împărăteasa Rusiei; Cuv. Leon din Mandra
- 12 S † Cinstirea Sf. Icoane a Maicii Domnului Prodromița de la Muntele Athos; Sf. Mc. Proclu și Ilarie; Sf. Cuv. Mihail Maleinul; Sf. Veronica; Sf. Cuv. Paisie Aghioritul
- 13 D † Aducerea moaștelor Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou de la București; Soborul Sf. Arhanghel Gavriil; Cuv. Ștefan Savaitul; Cuv. Sara

Duminica a V-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la Sinodul IV Ecumenic; Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei); Ap. Romani X, 1-10; Ev. Matei VIII, 28-34; IX, 1; glas 4, voscr. 5

- 14 L Sf. Ap. Achila; Sf. Mc. Just și Iraelie; Cuv. Nicodim Aghioritul
- 15 M Sf. Mc. Chiric și Iulita; Cuv. Iosif, Arhiep. Tesalonicului; Sf. Vladimir, Luminătorul Rusiei
- 16 M Sf. Sfințit Mc. Atinoghen cu cei 10 ucenici ai săi; Sf. Mc. Avudim și Faust
- 17 J Sf. M. Mc. Marina; Sf. Ier. Eufrasie
- 18 V †) Sf. Mc. Emilian de la Durostor; Sf. Cuv. Pamvo
- 19 S Cuv. Macrina, sora Sf. Vasile cel Mare; Cuv. Die; Aflarea moaștelor Sf. Cuv. Serafim de Sarov
- 20 D †) Sfântul și Slăvitul Prooroc Ilie Tesviteanul

Duminica a VI-a după Rusalii (Vindecarea Slăbănogului din Capernaum); Ap. Romani XII, 6-14; Ev. Matei IX, 1-8; glas 5, voscr. 6

- 21 L †) Cuv. Rafail și Partenie de la Agapia; Cuv. Simeon și Ioan Pustnicul; Sf. Prooroc Iezechiel
- 22 M †) Sf. Preot Mărturisitor Ilie Lăcătușu; Sf. Mironosiță, întocmai cu Apostolii, Maria Magdalena; Cuv. Mc. Marcelia
- 23 M Aducerea Moaștelor Sf. Sfințit Mc. Foca; Sf. Mc. Trofim și Teofil
- 24 J Sf. M. Mc. Hristina; Sf. Mc. Ermoghen
- 25 V Adormirea Sf. Ana, mama Preasfintei Născătoare de Dumnezeu; Cuv. Olimpiada și Eupraxia
- 26 S †) Sf. Cuv. Ioanichie cel Nou de la Muscel; Sf. Sfințit Mc. Ermolae; Sf. Mc. Paraschevi din Roma;
- 27 D † Sf. M. Mc. și Tămăduitor Pantelimon; Cuv. Antuza

Duminica a VII-a după Rusalii (Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum); Ap. Romani XV, 1-7; Ev. Matei IX, 27-35; Ioan XVII, 1-13; glas 6, voscr. 7

- 28 L Sf. Ap. și diac. Prohor, Nicanor, Timon și Parmena
- 29 M Sf. Mc. Calinic, Mamant și Veniamin; Sf. Mc. Teodota cu fiii săi
- 30 M Sf. Ap. Sila, Silvan, Crescent, Epenet și Andronic; Sf. Mc. Iulita; Sf. Mc. Valentin;
- 31 J Sf. și Dreptul Evdochim; *Lăsatul secului pentru Postul Adormirii Maicii Domnului*

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Vârsta iubirii	1
Binecuvântarea de a avea un loc de muncă	4
Cuptorul suferinței	6
Piatra Înălțării Domnului	8
Câteva gânduri pentru o viață frumoasă	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Preot Mărturisitor Ilie Lăcătușu	14
Sfântul Valentin	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciuc

Colaboratori:

Sorin Pavel

Xenia Cliucinicov

Gabriel Luca

Irina Ștefania Vaida

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 40, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424